

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/293/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5315205429
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5315205429.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: U. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX, XXX XX M., zastúpený spoločnosťou STEHURA & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, 022 01 Čadca, IČO: 47 246 863, proti žalovaným: 1/ V. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Q. XXX, 2/ M. L., bytom Y. F. XX, XXX XX A., 3/ R. L., bytom T. XXX, XXX XX M., žalovaní v rade 1/ až 3/ zastúpení JUDr. Alžbetou Skočdopolovou, advokátkou, so sídlom E. C. XX, XXX XX A., v konaní o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 9C/163/2015-240 zo dňa 13. júla 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 9C/163/2015-240 zo dňa 13. júla 2018 potvrdzuje.

Žalovaným v rade 1/ až 3/ priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (výrok I.). Žalovaným v rade 1/ až 3/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením o právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 27.05.2015 sa žalobca domáhal určenia, že nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXXX ako CKN 6715 - trvalé trávne porasty o výmere 4714 m², CKN 6716 - orná pôda o výmere 3656 m², CKN 6731/3 - trvalé trávne porasty o výmere 1248 m² (ďalej „sporné pozemky“ a „sporné nehnuteľnosti“) patria do dedičstva po nebohej M. L., rod. L., zomrelej XX.XX.XXXX.

3. Na základe dokazovania vykonaného výpoveďou žalobcu a žalovaných v rade 1/ až 3/ (ďalej „žalovaní“), vylúchom svedkov a oboznámením listinných dôkazov tvoriacich súčasť spisového materiálu mal súd preukázaný naliehavý právny záujem žalobcu na podaní určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“), keď z LV č. XXXX, katastrálne územie M. vyplynulo, že k sporným parcelám C-KN č. 6715, C-KN č. 6716 a C-KN č. 6731/3 je v evidencii nehnuteľností zapísané vlastnícke právo žalovanej v rade 1/ a určením, či sporné parcely (ne)patria do dedičstva po zomrelej M. L., bude s konečnou platnosťou vyriešený právny vzťah žalobcu a žalovaných v rade 1/ až 3/ k týmto sporným parcelám. Za nedôvodné považoval námietky žalovaných smerujúce voči naliehavému právnomu záujmu žalobcu na požadovanom určení - tvrdenia žalovaných o nadobúdaní vlastníckeho práva ich právnych predchodcov k sporným nehnuteľnostiam a nimi uvádzané tvrdenia k dôkaznej situácii žalobcu považoval súd za relevantné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku z vecnej stránky, nie pre posúdenie otázky naliehavého právneho záujmu.

4. Z Osvedčenia o dedičstve, č. k. 9 D 642/2004-48, Dnot 150/04 zo dňa 16.05.2005 po zomrelej M. L., rod. L. mal súd preukázané, že jej právnymi nástupcami sú U. L., nar. XX.XX.XXXX, ktorý v konaní

vystupuje v procesnom postavení žalobcu a R. L., nar. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX a po ktorom ako právni nástupcovia prichádzajú do úvahy jeho deti, v tomto konaní žalovaní v rade 1/ až 3/. Nakoľko bola žalovaná v rade 1/ v čase rozhodovania súdu zároveň aj vlastníčkou zapísanou na liste vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, okresný súd mal ustálený celý okruh subjektov vystupujúcich v danom type určovacej žaloby. Námietky žalovaných týkajúce sa aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a okruhu účastníkov súd neakceptoval. Pokiaľ žalovaní uviedli, že účastníkom vedeného konania nie sú dedičia po U. L., rod. Y., zomrelej dňa XX.XX.XXXX, súd prvej inštancie poukázal na žalobcom vymedzený žalobný nárok znejúci na určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po M. L., rod. L., zomrelej dňa XX.XX.XXXX, t.j. inej osoby než uvádzanej žalovanými vo svojich námietkach, s tým, že okruh účastníkov konania je v danom prípade správne ustálený. Aktívna vecná legitímácia žalobcu v konaní vyplýva z jeho právneho nástupníctva po M. L., rod. L., zomrelej dňa XX.XX.XXXX (poručiiteľke).

5. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že sporné parcely, tvoriace predmet konania, boli vytvorené z pozemnoknižnej parcely číslo 10182, zapísanej v pozemnoknižnej vložke číslo 6322 pre obec Turzovka a ich vlastníčkou v pozemnoknižnom stave bola U. L., rod. Y.. Sporným medzi stranami bolo ďalšie nakladanie s uvedenými nehnuteľnosťami U. L., rod. Y.. Žalobca v konaní tvrdil, že U. L., rod. Y. v roku 1950 ústnou darovacou zmluvou darovala sporné nehnuteľnosti svojej dcére M. L., rod. L.. Žalovaní toto tvrdenie žalobcu rozporovali a tvrdili, že tieto nehnuteľnosti U. L., rod. Y. darovala ústnou darovacou zmluvou v roku 1950 svojmu zaťovi I. L., manželovi jej dcéry M. L., ktorý ďalej v roku 1985 tieto nehnuteľnosti daroval ústnou darovacou zmluvou právnym predchodcom žalovaných - R. L. a E. L., rod. J., ktorí tieto nehnuteľnosti kúpnu zmluvou N2/2010, Nz 1035/2010, NCRIs 1063/2010 previedli na žalovanú v rade 1/. Zhodnotením vykonaného dokazovania okresný súd vyslovil právny záver, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď bez pochybností nepreukázal nadobudnutie sporných nehnuteľností v roku 1950 M. L., rod. L. od U. L., rod. Y. titulom ústnej darovacej zmluvy. V konaní vypočutí svedkovia navrhnutí žalobcom na preukázanie ním uvádzaných tvrdení tieto tvrdenia žalobcu bez pochybností nepreukázali. Zo žiadnej zo svedeckých výpovedí svedkov navrhnutých žalobcom nevyplývali také okolnosti, ktoré by potvrdzovali tvrdenia žalobcu, že v roku 1950 došlo k uzatvoreniu ústnej darovacej zmluvy medzi M. L., rod. L. a U. L., rod. Y., od ktorej ústnej darovacej zmluvy žalobca odvodzoval vlastnícke právo svojej právnej predchodkyne ku sporným parcelám. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu právneho titulu, hoc neplatného, a to ústnej darovacej zmluvy uzatvorenej v roku 1950, ktorý by vyvolával, so zreteľom na všetky okolnosti, objektívne presvedčenie, že sporné nehnuteľnosti, zapísané na LV č. XXXX titulom darovania od darcu U. L., rod. Y. vlastnícky patrili M. L., a teda nepreukázal jeden z predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, t.j. dobromyseľnosť, že držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti je dobromyseľný v tom, že mu nehnuteľnosť vlastnícky patrí. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

6. O trovách konania rozhodol okresný súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovaným, ktorí boli v súvislosti so zamietnutím žaloby žalobcu v konaní úspešní, nárok na ich náhradu v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaním súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolateľ považuje napadnutý rozsudok za nesprávny, v rozpore s vykonaným dokazovaním a jeho odôvodnenie za nejasné a nepresvedčivé. Nesúhlasil s názorom súdu o tom, že ako žalobca neunesol dôkazné bremeno o nadobudnutí sporných nehnuteľností od U. L., rod. Y. ako darcu M. L., rod. L. na základe ústnej darovacej zmluvy v roku 1950. Žalovaní počas konania nepopierali, že v roku 1950 došlo k ústnemu darovaniu sporných nehnuteľností, rozdiel medzi tvrdeniami sporových strán vyvstal pri osobe obdarovaného - zatiaľ čo žalobca tvrdil, že boli sporné nehnuteľnosti darované M. L., rod. L., žalovaní označovali za obdarovaného I. L.. Za kľúčový dôkaz v konaní žalobca označil výpoveď svedka Y. V., ktorý v roku 1993 viackrát navštívil manželov I. a M. L., pričom z komunikácie vyplynulo, že I. L. si bol vedomý skutočnosti o vlastníctve sporných nehnuteľností M. L., rod. L.. Rovnakú skutočnosť, t.j. vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, prezentovala M. L., rod. L., aj pred svedkom T. S. a inými. Okresný súd sa pri rozhodovaní o podanej žalobe po vykonanom dokazovaní zameril na hodnotenie nepodstatných a pre spor irelevantných skutočností, avšak rozhodujúce fakty nevzal do úvahy. Súd podľa názoru odvolateľa neprihliadal ani na logické súvislosti - je úplne nelogické, aby U. L., rod. Y., darovala sporné nehnuteľnosti namiesto svojej dcéry M. L., rod. L. svojmu zaťovi I. L.. Sporné pozemky užívali obaja manželia (I. a M. L.) so svojimi deťmi a ich rodinami a M. L., rod. L. sa až do smrti v roku XXXX považovala za ich vlastníčku. Nepodpísala ani čestné vyhlásenie k osvedčeniu Nz 125/2000, ktoré urobili dňa 05.04.2000

rodičia žalovaných a podľa žalobcu je zrejmé, že pokiaľ by M. L., rod L. nebola vlastníčkou sporných nehnuteľností, tak by ju rodičia žalovaných požiadali o podpis vyhlásenia k osvedčeniu, a nevykonali by takéto prehlásenie „poza jej chrbát“.

8. Žalovaní v reakcii na odvolanie žalobkyne uviedli, že ho považujú v celom rozsahu za skutkovo a právne nedôvodné. Za jednoznačne správny považovali názor okresného súdu, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal nadobudnutie sporných nehnuteľností v roku 1950 M. L., rod. L. od jej matky U. L., rod. Y. titulom ústnej darovacej zmluvy. Žalobca si od samého začiatku protirečí vo svojich tvrdeniach v žalobe, písomných podaniach a výpovediach na pojednávaní, k čomu žalovaní na viacero tvrdení žalobcu odkázali. Ani z výpovede svedka Y. V., označeného žalobcom za hlavného svedka, nevyplývajú skutočnosti tvrdené žalobcom. V ďalšej časti predloženého vyjadrenia sa žalovaní jednotlivito venovali tvrdeniam jednotlivých svedkov v konaní v súvislosti s tvrdeniami žalobcu, pričom boli toho názoru, že žalobca nepreukázal dôvodnosť podanej žaloby. Vlastnícke právo žalovanej v rade 1/ k sporným nehnuteľnostiam je podľa ich názoru nesporné, čo žalobca v konaní nedokázal relevantné spochybníť. Žiadali preto napadnuté rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdiť.

9. Žalobcovi bolo vyjadrenie žalovaných prostredníctvom právneho zástupcu doručené dňa 25.09.2018, na ktoré procesne nijakým spôsobom nereagoval.

10. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

11. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

12. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Je potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

14. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

15. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

16. Postup súdu prvej inštancie pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie bol správny. Podstatou zamietnutia žaloby bolo v danom prípade neunesenie dôkazného bremena žalobcu v súvislosti s tvrdenou existenciou ústnej darovacej zmluvy medzi U. L., rod. Y. ako darkyňou a M. L., rod. L. ako obdarovanou z roku 1950. Na uvedenej skutočnosti, t.j. na neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu, sa nič nezmenilo ani po žalobcom predložennom odvolaní.

17. Neobstojí ani subjektívne hodnotenie žalobcu, ktorý niektoré z vykonaných dôkazov vo vzťahu k podanej žalobe považoval za relevantnejšie ako iné (napr. výpoveď svedka Y. V.). Z článku 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku jasne vyplýva, akým spôsobom sa súd pri hodnotení dôkazov riadi, pričom žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. Úlohou súdu je vykonané dôkazy hodnotiť jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach, pričom z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd v hodnotení vykonaného dokazovania nezistil žiadne nezrovnalosti. Rovnako tak právny záver okresného súdu o nepreukázaní existencie ústnej darovacej zmluvy medzi U. L., rod. Y. ako darkyňou a M. L., rod. L. ako obdarovanou z roku 1950 je jasný, vynesенý súdom po objektívnom zhodnotení vykonaného dokazovania.

18. Z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že žalobca sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

19. Odvolací súd sa ďalej nestotožnil s námietkami odvolateľa smerujúcimi voči odôvodneniu napadnutého rozsudku.

20. Vo všeobecnosti je náležitou východisková úvaha žalobcu o nevyhnutnosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán.

21. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných/základných práv dosahuje len odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08).

22. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalujúca sporová strana domáhala, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadrila žalovaná strana a aké prostriedky procesnej obrany použila. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

23. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa v prejednávanej právnej veci dostatočným spôsobom riadil ustanovením § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a rovnako tak popísal prostriedky procesnej obrany uplatnené žalovanou sporovou stranou (odseky 1. až 4. odôvodnenia napadnutého rozsudku), uviedol, ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal (odseky 6. až 49.), poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej pri kreovaní právneho záveru o nedôvodnosti žalobou uplatneného určenia postupoval (odsek 50. odôvodnenia napadnutého rozsudku), a dostatočným spôsobom opísal svoje právne závery, ku ktorým v konaní dospel (odseky 52 až 56. odôvodnenia) pričom rozhodol o celom uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečnom odseku odôvodnenia popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku.

24. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalobcu v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku I. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP p o t v r d i l .

25. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, ktorý však plne zodpovedá plnému úspechu žalovanej sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie a zákonným ustanoveniam v ňom citovaným.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovaným v rade 1/ až 3/ ako úspešnej procesnej strane v rámci tohto štádia konania nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v ňom úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).